

BOM! Knus! WHOSH!

Det lille huset ristet så det klirret i vinduene. Det var midt på dagen, og regn blåste sidelengs over den mørke himmelen.

Shan trakk teppet over hodet. Så kastet han det av igjen. «For en pyse jeg er», skjente han.

Enda et lyn flerret over himmelen, raskt etterfulgt av brakende torden. Lysene blinket, og så ... mørke.

Shans hjertet dunket hardt i brystet. Han tviholdt i teppet med skjelvende hender. «Hva gjør jeg nå?» hvisket han.

Han fikk ikke noe svar, men det hadde han jo egentlig ikke forventet. Shans foreldre hadde dratt på jobb grytidlig om morgenen, og kom ikke hjem før om kvelden.

Så han satt der alene. Stiv av frykt.

Men plutselig kom Shan på at han ikke var helt alene likevel.

Han gikk forsiktig gjennom det mørket rommet helt til han snublet i støvlene sine. Han stakk føttene nedi, trakk på seg regnjakka og stoppet ved utgangsdøra.

Da det neste lynet lyste opp himmelen, åpnet han døra og løp ut, gjennom vinden og regnet, og fant åpningen i bambusveggen. Han smatt gjennom og løp hjem til en gammel venn.

«Hallo? FuFu?» ropte Shan inn i den mørke hulen.

Og ut stakk hodet til en rund panda. «Shan! Hva i all verden gjør du her?»

«Det er storm», sa de i kor.

Pandaen ristet av latter. «Kom igjen.» Han tok Shans regnjakke. «Jeg tror du trenger en kopp te.»

